

Landskap: Skåne Upptecknat av: Leijonhielm-Swahn  
Härad: Adress:  
Socken: Simrishamns stad Berättat av: Fru Larsson  
Uppteckningsår: 1946 Född år 1859 i Simrishamn

Ob!  
Olsson?

Uppteckningen rör

|                                           |        |
|-------------------------------------------|--------|
| Biografiska data. Föräldrar.              | s. 1.  |
| Stadsväktare.                             | s. 2.  |
| Brandkåren.                               | s. 4.  |
| Kyrkan.                                   | s. 8.  |
| Nattvakter.                               | s. 9.  |
| Spökhistorier.                            | s. 10. |
| Lyte.                                     | s. 11. |
| Månsjuka - engelska sjukan.               | s. 15. |
| Per Isaksen, klok gubbe.                  | s. 16. |
| Doktor Ribbing och Per Isaksen.           | s. 17. |
| Svalan, klok gumma.                       | s. 18. |
| Spökeri.                                  | s. 21. |
| Lyktegubbar.                              | s. 22. |
| Goenisse.                                 | s. 23. |
| Bäckahästen.                              | s. 24. |
| Skampåle i Hammenhög. Spöstraff i staden. | s. 25. |

|                                                  |           |
|--------------------------------------------------|-----------|
| Blekingar.                                       | s. 26,65. |
| Dans.                                            | s. 27.    |
| Skarpskyttar.                                    | s. 28.    |
| Skogssnuan.                                      | s. 29.    |
| Berättande och böcker.                           | s. 32.    |
| Lärarinnor.                                      | s. 33.    |
| Guldsmeder.Dräktsilver.                          | s. 34.    |
| Eldar.                                           | s. 35.    |
| Källdrickning vid midsommar.                     | s. 36.    |
| Risning fastlagssöndag.                          | s. 37.    |
| Löner m.m.                                       | s. 38.    |
| Majsjungning.                                    | s. 39.    |
| Mårten.                                          | s. 41.    |
| Julförberedelser,slakt och korv.                 | s. 42.    |
| Julöl.                                           | s. 46.    |
| Ljusstöpning.                                    | s. 47.    |
| Jultvätt.                                        | s. 48.    |
| Julgran och julklappar,julnek,julhögar m.m.      | s. 49.    |
| Julsjungning.                                    | s. 51.    |
| Gravpyrdande vid jul.                            | s. 53.    |
| Knut.                                            | s. 54.    |
| Höstagille,högtidskläder.                        | s. 55.    |
| Coiffyr.                                         | s. 56.    |
| Hur di va klädda, som kom till stan från Borrby. | s.57.     |

ACC. N:R M. 10236: 1-67.

Bröllop.

s. 60.

Fisk.

s. 62.

Dop och kyrktagning.

s. 66.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ACC. N:R M. 10236:1

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Biografiska data. Föräldrar.

Jo, far han var född trettiotre, och han dog  
tjugotre, och han var född i stan, och det är jag med.  
Jag är född femtionio.

Min far, han var vanlig arbetare, grovarbetare  
var han. Han gjorde allehanda arbeten i stan, men  
på den tiden när de hade en sex, sju kor var, men  
Björkegren han hade åtta, ja å Ernberg han hade ock-  
så kor, för si på den tiden så var han vanlig gar-  
vare, det var innan fabriken blev. Då var far vaktar-  
höre för di alle, och di samlade dom på gräsmarkerna  
det var där ute där lasarettet är nu. Och hans far  
han ja jag menar min farfar han var också höre.

Och jag minns sextiosju och sextioåtta då di  
byggde lasarettet, då brukade di å ta sin mjölk där

ACC. N:R M. 10236: 2.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Stadsväktare.

Min far, han var stadsväktare också. Det skötte han om natten fast han hade så mycket annat att göra på dan. Fast di var ju sex stycken så di skiftade om så att samme behövde inte gå på gatorna var eviga natt utan di gick två varje natt i sänder, så di behövde bara gå var tredje natt. Och där satt di då i rådhustrappen, där var en liten bänk och där satt di och vaktade och i bland så fick di gå en törmt runt om i gatorna för att se att det inte brann och om det brann så skulle di springa upp i körketornet och klämta. Men en gång i timmen så fick di gå runt och då ropade di och skrek i gathörnen, och då skrek di och sa:

☒ \_ Hör väktarens rop!

Klockan är tre slagen!

ACC. N:R M. 10236:3.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Vinden är nordväst!

Eller vad den nu var.

Men di kunde ju inte hindra art det brann i all'a fall. Det brände här i stan alldeles väldigt. Det var före min tid det var när far var barn, fadt jag minns ju ~~21~~ år sjuttiofyra, då när det brände så hemskt Det var då när hotell Simrishamn brände. Och så var det han Svensson som hade handelslagård för den brände ner på åttiotalet. Och så brände möllegården, det minns jag nu så väl, så väl. Det brände så förskräckligt i västra möllan.

ACC. N:R **M10236: 4**

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Brandkåren

I brandkåren där var väktarna med också. Där var ju alla med. Och di hade två pumpar, det var stora pumpar med träbyttor och di stod i körkan och den ene var blåd och den andre var röd och till pumpare var arbetarna det var di som fick stå å sköta själva sprutorna, di kallades för pumpare. Di hade små brickor me ett p på. Di som skulle sköta den blåa sprutan hade blåda brickor och di som hörde till den röa hade röa, så var det en slangförare och en vice slangförare till varje spruta och det var särskilt fina befattningar. Det var skräddarmästare Lundström och en urmakare, jag minns inte vad han hetade, men di var slangförare.

Bokhållarna, di var bestämda till att hämta vatten di hömtade vatten ur sjön, och langade och körde, oc h

di hade särskildå vagnar det v r handlarena di som hade häst, di fick hålla brandkåren med hästar och vagnar, det var vagnar med vattentunnor på.

Brandkåren hade övningar och det vr mitt på stortorget, det var en gång på sommaren och en gång på vintern. Och då skulle alla vara med precis som om det hade varit allvar. Och di skulle ha den plats som di var tillsatta utav sprutkommitten och sprutkommitten ropade upp dem och di som var borta när di ropades upp di fick böta. Det var femtio öre di fick böta om di inte hade laga förfall. Och böterna, dom använde di efteråt för sen skulle di som var med ha en snaps, di fick en sup och en smörgås för di böterna efteråt.

Och bokhållarna di var utrustade med brandsegel och hade stegar och di klättrade kring på taken och skulle hjälpa till med att rymma ut om det var något



hus som var hotat.

Sprutorna di stod innelåsta när di inte användes.  
Då stod di uppe i körketornet.

Översynen den var en gång på sommaren och en gång  
på vintern. Då hade di översyn och provade, och det  
var ett riktigt folknöje. Och hela torget var fullt  
av folk och barn, och di höll till där nere på torget  
där nere där bokhandeln är nu. Där var två stora kastan-  
jetråd då i min ungdom och sen stod det två längre  
upp på torget, di var väldigt stora och granna. Det  
var när jag var ung, nu är det länge sen di blev hogga.  
Och när vi barn kom och ville vara med så sprutade di  
på oss, men det tyckte vi bara var roligt. Omgär vet  
ju ingenting roligare än att blöta ner sig.

Och sen efteråt när di hade sprutat slut, så  
hade sprutkommittén fest, di hade en stor fest, den  
hade di där inne där på där stadshotellet låg. Det var  
en han hette Gustav Nilsson.

ACC. N:R M. 10236 7.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Han hade krog där. Det var dit sprutkommittén gick.

När di hade fest. Det var bara sprutkommittéen som var  
där, di andre di hade sin fest hemma hos sej var och  
en för sej.

ACC. N:R M. 10236:8.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Kyrkan.

Om jag får yttra min mening så har jag hört att mina föräldrar har sagt att kyrkan är byggd i urminnestid, det var på femtonhundratalet.

Far, han var ringare också. Han ringde i kyrkan. Han ringde i stället för klockaren. Det var när Blomkvist var klockare.

Nä, utå far fick vi inget höra om spöken. Han berättade aldrig sånt för oss barn.

ACC. N:R M.10236:9

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Nattvakter.

Nattvakterna, di hade fyrahundra riksdaler som di fick dela, di var sex att dela så di fick inte mer än sjuttiofem riksdaler var. Och när di fick di pengarna så hade di en fest när di delade dom Och när di hade den festen hemma hos oss så vet jag att di alltid berättade en mängd historier, sånt som di hade sett och vatt med om, sånt som far aldrig berättade om annars. Men då fick vi barn alltid gå ut för far ville inte att vi skulle höra på.

ACC. N:R M. 10236:10.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Spökhistorier.

Far brukade säga att där ner åt hamnen där det va  
vid magasinet så körde det vagnar, det var om nätterna  
han hörde det, han tyckte att han hörde vagnar som körde  
fort. Man hörde det bara men man kunde inte se något.  
Det var sådana som hade gömt något.

Sen var det ett par mörka gator där hörde jag att  
han hade sett nått en gång. Det var vitt, det var som  
i kreatursskepnad, som en ko, men var det var det vet  
jag inte.

ACC. N:R **M. 10236** : //

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Lyte.

Ja lyte, det var vanligt förr i tiden. O, jag minns väl så många som hade lyte. Ja si, bota, det berodde på hur di hade fått det, det kunde di kloke. Somma sa att skulle di bota lyte så fick di gå åstad till en person som hade lyte, eller också så skulle di se till att di fick va med vid en slakt. Om di fick höra att det skulle vara en slakt så skulle di gå dit men di skulle gå tigandes, och di skulle gå liksom di hade ett ärende. Och di skulle ha barnet med sig och en tesked skulle di också ha med sig för att ta blon med, di skulle ta blon från själva stickhålet, och di skulle ta det allra sista som kom när grisen hade dödsryckningar, för si grisen den ryckte likadant som barnet. Och den blon gav di till barnet, det var den första blon som kom när di slaktade.

ACC. N:R M. 10236 /2.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Det vanliga lytet det var slag di hade då, ja men  
vet jag så.

Jag har vatt i Gladsax i några år, där var det en  
flicka då när jag var där det är sant, och hon hade slag  
och hon blev botad ifrån lytet. Det var s l a g hon  
hade, såna ryckningar som di gör som när grisen gör di  
siste ryckningarna ,

Om di trodde att barnet hade fått slag åtå att  
modern hade blivit skräm så skulle di slå barnet när det  
låg vid moderns bröst, di skulle smyga sig , på så att  
v arken modern eller barnet visste om något, a nars  
kunde det inte hjälpa, och så skulle barnet dia genast  
efter.

Om barnet hade fått ett sår sådant som di kallar  
för födelsemärke så kunde det va utå att modern hade  
sett brand medan hon var havande. Och det brukade bli  
samma ställe som där hon tagit sig vid eldsvådan.

ACC. N:R M.10236:/3.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Och då skulle man ta och gå till en bäck och ta mot bäcken med en spann. Om den skulle rinna mot norr? Nä, det gick bra med vilken bäck som helst, men man skulle ta m o t bäcken, som därifrån den rinner ifrån. Sen skulle man ta hem vattnet och ta en bränd bit från eldsvådan. Man fick gå och hämta den där si, där det hade varit att det brann då när hon var sån och att det hände. Man skulle koka branden i vattnet och tvätta barnet tisdag, torsdag, söndag, och tre gånger skulle det göras. Och så skulle di gåtiggandes tillbaks igen till vattnet, och det skulle va fadern eller modern, det skulle vara en utå dem som hämtade det också, och man skulle slå ut det m e d bäcken och tacka för lånet.

Det var en kvinna här i stan som hade fått en sorts utslag och di sa att det var lyte. Och hon gick och hämtade vatten på det viset, hon gick och hämtade det i åen, och hon blev botad. Och det vet jag så säkert,



ACC. N:R M. 10236 /4

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

för jag såg henne både före och efter.

Ett annat sätt som di hade för sig det var att di gick på missoemes afton och hängde lakan på gravstenar. Och di skulle hänga tvärtom, om det var en kvinna så skulle di hänga det på en mans och om det var en man så skulle di hänga det på en kvinnas. Och när solen gick ner så skulle di ta dom lakana igen och så skulle di svepa barnet i det, och så skulle barnet få sova i det och sen så skulle di bränna upp det.

ACC. N:R M. 10236:15.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Månsjuka.

Månsjuka sa di i min barndom, det är det som di kallar för engelska sjukan nu, men det hetade månsjukan då i min barndom. När di trodde att nån hade det så tog di en vit ullgarnstråd och mätte från nacken till hälen och så klippte di å. Sen tog di stumpan och mätte och då fick barnet räcka ut båda armarna och så mätte di, och om det då inte nådde fram så hade barnet månsjuka. Och om så var så tog di tråden och virade om benet och så fick edem sitta där i en månad och sen så brännde di uppåden. Och den ska brännas i ned.

ACC. N:R **M.10236**:16.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Per Isaksen, klok gubbe.

Det var en, och han hette Per Isaksen, och han bodde i Gladsax, och han kunde bota för nästan all sorts sjukdom.

Jag har själv varit där för min mor hos honom när hon var sjuk. Det var så att hon kom på någonting det var när hon var ute i planteringen, så hon blev svullen i benet, hela benet svullnade upp på henne, hon kunde inte stå på det, det var ett elände. Och då tog jag henne med mig till Per Isaksen, och utåt honom fick hon nått på en flaska, det hetade krass, och det kostade femtio öre, men det luktade nått så hemskt så det kan inte beskrivas, och det skulle hon smörja på benet, och det skulle hon göra på tisdagar, torsdagar och söndagar innan hon gick och la sig. Och när smörjan var slut, så var benet bra.

ACC. N:R M. 10236:17.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Doktor Ribbing och Per Isaksen.

Om jag får yttra min mening så var doktor Ribbing han som blev professor, han var te Per Isaksen med sin fru , för hon hade fått kräftan, och det rådde doktor Ribbing inte på själv. Men Per Isaksen han botade henne han, fast hon hade det ju bara utvändigt.

ACC. N:R M.10236:18.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Svalan, klok gunna.

Där var en som di kallade för Svalan, hon botade allt, till och med tuberkler, hon var från Sankt Olof. Och hennes mor, hon var också sådan där så hon hade lärt henne. Sen flyttade hon därifrån och for till Herrestad och där bodde hon vid Killebäck.

När jag var i Gärdsnäs så var det en som hade tuberkler i halsen och han for till Svalan och de blev botade fast det tog tid. Och mest fick di visst svälta tror jag, tror jag att jag minns. Di var där nere och blev ansade, och så reste di hem och så reste di dit igen, men di reste alltid ensamma så det var knappt någon som visste. Ingen annan fick va meddän di sjuke och di fick ingenting tala om för då var det till ingen nytta.

Per Isaksens far, han kunde också. Di lärde å

föräldrarna.

Där var en flicka som talte om för mig att Svalan ville att hon skulle lära. För si Svalan hon hade inte några barn, det hade hon nu inte ock hon ville ta en till sig för att lära. Men det skulle innan hon läste fram, men den flickan hon ville inte va med om det. Men om det hade varit så at hon hade velat och Svalan skulle lära upp henne så hade hon inte kunnat läsa fram sen, nä si det hade hon inte kunnat.

Di hade svartkonstböcker som di lärde ur.

Si prästerna di ville inte veta utå det, di.

Prästerna hade mer respekt förr, det var mer än vad det är nu merändels, di var mer stränga. Men jag läste fram sjuttiofyra, det var för prosten Villner. Och så var här en som hette Rudbeck, det var en bra karl han den tyckte di om och han blev suspenderad.

Nu är det ingagkloka mer, nu är det bara läkare.

ACC. N:R M. 10236: 20.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Men när jag var ung då var det bara en läkare här och  
han hette Bratt. Och han var regementsläkare, men det  
~~var~~ en bra karl.

ACC. N:R **M. 10236: 2 /**

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Spökeri.

Mitt emot där vi bodde var en park, en stor park. Och där sprang det sånna där, som sprang på vällen, på banvallen sprang di, di sprang där tätt emot jultiden och di kunde väl vara en sex eller sju stycken, och di sprang efter varandra och på kors och på tvärs. Vi trodde att det var jordväsen. Men var det var det var jag inte. Men kom man i vägen för dom så kunde det hända att di villade en, man fick gå och gå och hittade inte hem. Man kunde få gå och gå till det att solen gick upp. Men man kunde kanske be ett Guds namn, eller om det var så att man mötte en då så kunde det ju vara att han ba ett Guds namn och då kom man rätt igen.



Lyktegubbar.

Det var en piga i Heirestad, hon hade vatt till dans och di var flere stycken och di var på väg hem och då så skulle di skiljas och hon skulle ju gå hem till sitt, och di stod där och sa adjö till varandra och så skulle hon gå åt sitt hått . Och då så såg hon en lyktegubbe och det var alldeles mörkt och hon råkade kanske inte riktigt. hon ville ha sällskap så hon ropade på lyktegubben ochsa :

- Följ mej hem, så ska du få en tolvskilling utå mej, sa hon.

Men när hon var nästan hemma så sa hon till lyktegubben:

- Tack ska du ha för nu klarar jag mig själv!

Men nån tolvskilling fick han inte. Men när hon kom till stättan så fick hon gå runt huset, runt och runt till att solen gick upp.

ACC. N:R M.10236:23.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Goenisse.

Goenissarna, di var inomhus , di gick från den ene till den andre och när di hade det bra då så drog di till huset.

Alltid skulle det ut mat till logarna och till loftet, det har jag själv satt ut. Så det vet jag. Di skulle ha fisk och gröt och öl och det skulle vara det bästa för annars blev di inte till ~~XXXX~~ freds.

Gick man i vägen för döm så fick man plikta för det. Många gånger blev man sjuk eller också gav di ett nyp. Se då blev han oroad och sånt vill ha det lugnt. På morgonen når man tog in matfatet ~~xxxxx~~ som man hade satt ut på kvällen innan så var det alltid så slickat och fint

ACC. N:R M. 10236:24

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Bäckahästen.

Vi fick inte gå ner till ån när det var is, det talte mor om att där var bäckahästen.

Ibland kom där nået, det var som en vit häst,  
di  
men när ~~den~~ böjde sig ner så var liksom ingenting.

En gång var det en pojke, han hette Anders,  
det var i Gärsnäs, nej det var det inte för det var uppe  
i skogsbygden, han såg en vit och granner häst, den  
var i åen, men när han skulle sätt~~axp~~ sig på den  
så försvann den. Och han damp rakt ner i åen, men han  
kom opp med livet,

ACC. N:R M. 10236: 25.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Skampåle i Hammenhög. Spöstraff i staden.

I Hammenhög där var det nått di kallade för pålen  
det var där uppe på en backe, där var en påle med en  
kedja i och den brukade di att ge prygel vid. Om det  
var så här i stan att di skulle ge nånn prygel så  
gav di han det på rådhustrappen, där ställde di upp han  
och slo han. Det var vaktmästaren som gav dom, vakt-  
mästaren på rådhuset, han gav dom så mötet som den andre  
hötte, det var i mina föräldrars tid. Det var min mor  
som berättade om det. Tidigare gjorde di att nere i  
en gård, jag tror att det var hos skomakare Västerdal.  
Där gav di dom stryk i mina föräldrars ungdom innan  
rådhuset kom till.

ACC. N:R M. 10236:26.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Blekingar.

Ibland var här så mötet blekingefiskare och det  
hände ibland när di var så många att de blev slagsmål.  
Men det var inget farligt, det var bra folk.

ACC. N:R M. 10236:27

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Dans.

När jag var ung så dansade di värre, det var allmän dans på skansen, där dansade vi var söndag, och det var så roligt, och där var så mycket folk och det kostade ingenting.

Där på skansen där brukade det till att va en gammal dräng eller ryktare som spelade. Det första jag minns så spelade han med fiol, men sen så blev det mest harmoni. Sen så gick han med mössa ibland dom som var där för det var inte så att man skulle betala på nått vanligt sätt som nu utan han gick med sin mössa och så betalade man i den vad man tyckte. Nu minns jag att han hette Blixt, han som spelade på harmoni. Alla dei gamle di hade fiol det var väl så att den ene lärde den andre.

ACC. N:R M. 10236:28.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Skarpskyttar.

När jag var ung så hade di skarpskytte och det var  
var och varannan söndag och di sköt så dant och di hade  
markatangteri och där var så möet folk och det var  
vid missommar också och då höll di till kring majstången  
och då var alla som ett, di var som en enda familj,  
det var precis som när di for till skogen om sommaren  
då var di alla som en familj, di for en åtta körror i  
en rad och di hade med sig mat och dryck och for ut til  
skogen.

ACC. N:R M. 10236:29

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Skogssnuan.

Min mor hon berättade så mötet, si herrarna för-  
står att hon var från Mellby och det ligger uppe i  
Skoböjden (skogsbygden) där är så mycket skog och där var  
skogssnuan. Det var som en skepnad som gick i skogen.  
Morfar hade ofta kännning av henne. När det skulle till  
att byta väder så kom hon alltid å rystade i höet å  
då sa alltid morfar:

- Jaså ska det nu bli regn för att du vill ha  
hus!

Och det slog alltid in.



ACC. N:R M. 10236:30.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Skogssnuan.

Morfar han hade en granne å skogssnuan gjorde likadant hos honom, när det skulle till att buta väder så kom hon till honom å rystade i höet. Men han ville inte ha nått med ~~KONOM~~ henne att göra och han sa:

- Vad har du här att göra? Jag vill inte veta å dej!

Men då sa morfar till han:

- Låt du snuan vara i fred, hon gör inte dej nått! sa han.

Men den grannen han fick inte så möet mjölk som morfar å sina kor. Å det sa morfar att det var för att han inte var smäll mot skogssnuan.

ACC. N:R M. 10236:3/

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Skogssnuan.

Det var en sillaprånglare som kom körandes å så  
hörde han nått som ropade. Det var skoumannen, å  
han sa:

- Låt han gå, låt han gå! Det är Per Schåni.

Skogssnuan förvillade så många där uppe i sko-  
böjden, och di gick där och drällde och di kunde få  
gå där så länge men så hörde di hur hon skrattade,  
hon skrattade ett sånt lett grin, eller också gick  
di i kors men det var nog inte alltid det hjälpte.

ACC. N:R **M. 10236:32.**

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Berättande och böcker.

Allteftersom vi blev större och äldre så kom vi ut och tjäna och när vi väl var hemmifrån så hörde vi inte så mycket om mor.

Mor berättade nog om livet men hon var inte så fallen för äventyr och sagor, han berättade mest hemmifrån.

Si det var nog inte så brukligt med äventyr och sagor, det förekom inte bland arbetarefolk för di som var mindre bemedlade di hade inga sagoböcker. Di som kunde sagor, det var bara di bättre barnen, di hade sagoböcker.

I mitt hem där hade vi inte andra böcker utan Bibelen och Katekesen. Men sagoböcker hade vi inga.

ACC. N:R M.10236:33.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Lärarinnor.

Jag gick aldrig i skolan som di gör nu, vi hade ingen lärarinna som var examinerad, det kom ~~in~~ ingen förrän adertonhundrasjuttiofem men till å lära att skriva å så det lärde jag ~~till~~ hos en gammal kvinna å då var jag tio år. Och sen så lärde jag di andra syskonen alltefterso m .

ACC. N:R M. 10236:34.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Guldsmeder. Dräktsilver.

Här var en gullsmed han hette Åkesson och så var här en, han hette Åckerlund. Och så var det Ramberg. Han Ramberg han hade sin affär nere vid hamnen, det var på sextiotalet. Till honom kom di fleste bönderna, dit kom di rike bönderna och köpte. Ja hit till stan kom di från Borrby och Sandby och Norra Rörum. Och di köpte sånna dära stora granna knappar utå silver och sånna dära stora lås, men di var å silver. Och jag tror att di kunde vara förgyllda.

Men så tog det slut och has med, så di la ner det helt och hållet, gullsmederna, det var när di började att ha väverier i stan.

Det var bara di allra rikaste kvinnorna som hade sånt på sig.

ACC. N:R M. 10236:35

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Eldar.

Det första som jag minns ~~xxx~~ så hade di eld nere på skansen på Kristi Himmelfärdsdag, sen blev det på första maj sen.

Jag vet inte när di ändrade det men de var likadant för då dansade di också å det var så roligt och di brände allt som di hade skattat ihop och di höll vi på med hele vintern, för ju mer vi drog ihop desto mer blev elden. Ja, när det var slut, så var det slut. När det vankades ingenting, inte om vi ante hade nått med oss själve, men det kan inte jag minnas. Di har visst bål där än på samme ställe.

ACC. N:R **M. 10236:36.**

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Källdrickning vid midsommar.

Där var en källa uppe i nye planteringen ja han är där väl än och di brukade di gå och ta vatten, det skulle vara så tjänligt mot all sorts sjukdom. Di gick dit i solnedgången missommesafton, och där drack di ett par gånger, di gick dit och drack di sjuke. Då var där öppet, men nu är där stängt.

Sen blev där brunnsrörelse. Ock då satte di lås på. Men det bar sej inte.

ACC. N:R M. 10236:37.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

J Risning fastlagssöndag

På morgonen fastlagssöndag så kom mor och gav oss lite ris, det var när vi var små, och gav oss lite ris. Det riset det gömde hon sen för det skulle ta bättre, det var väl för att det skulle bli starkare.

Det var slutat med när jag kom ut å tjäna för jag såg det allrig mer än hemma..



ACC. N:R M. 10236:38.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Löner mm

Genast som jag hade läst så var jag ute å tjäna.  
Bara ett par dar efter jag hade gått fram fick jag  
plats och då fick jag aderton riksdaler för ett helt  
år. Det skulle di inte få nån för nu. Jo, di som  
tjänste fick ju kläder, men det fick di efter lönen.  
När min mor var ute sista året så tjänste hon på Esperö  
Det var en fin plats och där fick hon trettio riksdaler  
Men när hon var ute först så tjänste hon hos bönder och  
då fick jon bara en skäppa potatis och vända till pengar  
Och utöver det fick hon en klänning i vadmal med liv  
och lintyg.

Men en dräng hos bönderna han fick strumpull och  
skor och kläder. Men det var mest på landet. I stan  
fick di mer i pengar.

ACC. N:R M. 10236:39,

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Majsjungning.

Om di sjöng maj? Ja män! Gjorde di det! Det vill  
jag lova! Det var vanligt både i stan och på lannet,  
både i min tid och i mina föräldrars. Di gick kring  
en lång rad och stannade vid varje hus. Och sjöng.  
Nå, jag minns inte vad di sjöng, det var nått som  
Maj, var välkommen! Ja det var som

Maj, var välkommen

vi stå här utanför er dörr

och fråga om vi sjunga fåt.

Maj, var välkommen!

Det var så många versar igenom, men inte minns  
jag dom längre. Men di gick till varenda gård och  
här i stan här följde di husena och överallt så fick  
di ägg och di fick fem ägg eller en tioöring. Och  
di som hade bättre råd di gav dom en tjugofemöring.

ACC. N:R M. 10236:40.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Dom äggena som di fick på det viset, utå dom sälde di somliga för att få pengar, och för dom pengarna di fick så köpte di mat och brännvin å ha till Majgille. Och då åt di di andre äggen också. Och det hade di en fjorton dar efter.

Det dära majgillet det var väldigt trevligt. Det var på ett ställe utanför stan, det var dans och det var på en loge som hörde stan till, så di betalade lite til stan för det i hyra. Och på eftermiddan så for alla flickorna som skulle vara med, di för ut och gjorde fint och ordnade med bord och bänkar och sto där och bredde smörgåsar och lagade till och kokte kaffe, och kararna di kom ut på kvällen ocj de hade med sig toddy och brännvin. Och så dansade di på logen

ACC. N:R M. 10236:41.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Mårten.

Om jag får yttra min mening så var det de bättre bemedlade som firade mårtensafton, då hade di stor fest, men det var bara di bättre.

Ja, vi hade en liten fest i hemmet. Men vi hade inte gås, vi åt fläskstek eller änder, si vi hade änder hemma och vi hade gris med, och änderna var å simmade nere i hamnen, och dom slaktade ci när vi ville. Ja, vi hade fårastek nån gång för vi kunde ju slakta var vi ville.

Annars var ju gåsen inte så dyr, nu får di ju ge en femtio kronor för en gås om di får den för det.

I min ungdom då så fick vi en gås för en och femtio eller om han var riktigt stor då så kunde han kosta en och sjuttiofem. Nä, det var inte för kilot, det var en hel gås för en och sjuttiofem.

ACC. N:R M. 10236:42.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Julförberedelser, slakt och korv.

Vid jul var det så mötet slakt, i stan också, nästan alla hade di gris, ellars fick di väl en från landet. Fjorton dar före jul så slaktade di ungkreatur och svin, Och di gjorde så mötet utå grisen så det kan jag inte räkna upp allt. Å det var skinka och sylta och allting. Ja, korv förståss, fyra sorters korv det var det minsta. Det skulle vara medvurst och leverkorv å det skulle vara grynkorv och så hackekorv förståss. Di fyre sorterna brukade vi till å ha i mitt hem.

Ja, grynkorv, låt mej si, jo man tog korngryn man tar korngryn och blandar i blodet och så smälte man flott och la i det lika och la i lök och rusiner skulle det vara och så rörde i sött så mötet som di tyckte och kryddor, ingefär, starkpeppar, kryddpeppar och

ACC. N:R M. 10236:43.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

sam jag salt. Och till det tog di vanligt krokfjälster  
Den kokte di ellar stekte de n, men di torkade den inte  
Den var god!

Så kokte di svartsoppa, den kökte di på blon som  
var över om di inte gjorde palt ellar korv på allti-  
hop.

Till medvurst så ska en ta kika kött och fläsk.  
Och det ska skäras till små , små tärningar , och ska d  
den vara god så ska det vara konjak i den, det hade  
alltid mor. Och den ska ältas i timmar, det är ett  
förskräckligt besvär, men ska den bli bra så ska  
den ältas till den blir hård och fin och smidig. Sen  
rader di den och koker den. Det ska vara stora fjäls-  
ter till medvurst.

Den vanlige hackekorven det är bara kött och lök  
och peppar och salt. Den är bra att torka. Den hackade  
di med en stor kniv på ett tråtråg.

ACC. N:R M. 10236:44.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

När man ska göra leverkorv så ska man ta den (levern) och skära den i bitar och koka den. Och sen blanda den med späck och kryddor. Vi brukade till att lägga han i lake och ha den till potatis, det var nästan den goaste.

Hackekorven, den torkade vi och somma rökade han men vi brukade mest och torka den och så hängde vi den uppe på den store kakelungnen, där fick han hänga och torka till fram på sommaren, vi fick inte röra den förrän då, och då brukade vi ha den till meaftonsmat,

Ingen jul utan sylta!

En sorts sylta, då tog vi svinahuvudet och så kvedde vi och rakade det och så skällade vi det ock kokte det så det lämnade benen och så simmade vi upp det och smulade det och la press på. Vi la det i en duk och knöt om, och mellan tva talltikar och la press på.

ACC. N:R M.10236:45

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Somma di drygade ut med halva mellanstycket, di tog  
hälften av det feta i mellanstycket och blandade med.  
Det blev drygare på det viset. Så gjorde di rullsylta

Svinfötterna la di i saltlake eller också grill-  
gerade di dom färske, vi doppade dom i ägg och rivebrö  
och stekte dom. Vad det var gott! Kokte dom först,  
och stekte dom sen .



ACC. N:R M. 10236:46.

V Julöl.

Vi hade öl och vanligt drickatill jul och båda  
sorterna gjorde vi hemma. Det förnämsta ölet, det  
koktes opp och så slog vi på kardemumma.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

ACC. N:R M. 10236:47.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Ljusstöpning.

När vi hade slaktat lamm och får på efterhösten så stöpte vi ljus och di som inte hade får själva di köpte talg eller fick från landet. Vi hade två, nej det var tre formar att slå i. Nä, vi doppade aldrig det tog sån tid. Vi hade formar och satte pin-  
nar i och gjorde vekar och slog på den heta talgen.  
Sen när den har stelnat så doppar man dem i hett vatten  
så att dem lossnar. Formar det gjorde bleckslagarna.

ACC. N:R **M. 10236** 48.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓Jultvätt.

Julatvätten var i oktober och november, det var när vädret var bäst. Vi la tvätten på kallut och bytte i två dar, sen sugade man dom, och sen så var det på det sättet att det var så att vi la dom i adertom lutor, och sen så, efter det så var det så att man bytte dom och det höll vi på med hele dan, ja långt in på natten. Skökjde gjorde vi nere i hamnen, där var bryggor för det.

Till jul skulle det göras fint runtenom, och di skurade golven och di gjorde dom så fina och di enade och la på sand. Fullt med viter sand, det var fin sjöasand, som di hämtade neråt. - - .

ACC. N:R M. 10236:49.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Julgran och julklappar, julnek, julhögar. M.m.

/

Vi mindre bemedlade, vi hade inte julagran, men  
di store, di har väl alltid haft det, men i mitt hem hade  
vi det inte.

Vi mindre bemedlade, vi gav inga julklappar.  
Jo, det vill ju säga det att sen man kom ut å tjäma  
då fick man, och det var ett förklä, eller lite  
strumpull, ja kanske ett par skor . Det var efter lönen

Havrenek till fåglarna, det satte staboarna i sina  
träädgårdar, det gjorde di när jag tjänte, den brukade  
nån bonde komma och lämna. Eller också var det så att  
vi fick gå dit och få den när den tröskades in, så  
var det hemma.

Nä, julahögar hade inga, nä det har jag inte hört  
tålas om, det fanns inga.

Di som var behövande, di fattige, di som bodde

ACC. N:R **M.10236** 50.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

på fattighuset och så då fick vid jul utå di bättre bemedlade, di kunde få socker och ljus och fisk å di rike. Det fick vi i köket gå runt med dagarna före jul. Och när di kom nån gång i köket så blev di bjudna på både fisk och gröt och lite god mat.

Te meafon på julafton hade vi fisk och fläsk i mitt hem men ingen ~~XXXX~~ gröt.

Nä vi hade inga lekar för oss vid jul. Nä, herrarna ska veta att vi var sex barn i ett litet rum och mor hade gjort fint och ville inte ha ostädad och det var inte gott å leka.

Men hos morfar var vi nån gång vid jul och där var gott om plats. Di hade halm på golvet när vi var där, men det såg jag sldrig här nere.

På julottan, så gick di kring med hoven i kyrkan. Och om det var så att det blev nått så delade di ut det till di fattige.

ACC. N:R M.10236:57.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Julsjungning.

Vid julen klädde barnena ut sig och så gick di  
omkring och sjungde i husena, di gick i förstugorna  
och stod på trappen och di hade en stjärna med sig  
och en utå dem var svart i ansiktet och alla hade  
di nått vitt linne utanpå och så var di så att man inte  
kände igen dom. Ja, vad sjöng di?

Goder afton! Goder afton!

Så många här finns

Husfader och husmoder

Vare glade till sins

Vi önske eder alle

En fröjdefull jul.

Bevare oss milde

Herre Gud!

Det var inte fler versar, vad jag minns. Jo,

ACC. N:R M. 10236 52.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

var nog fler versar, ja visst var det fler versar.

Men det kan jag inte minnas nu.

Det var julafton, som di sjöng det. När juladagarna  
var slut så gav di sej ut på landet och sjöng i går-  
darna.

Di brukade få en tioöring, kanske en tjugofemöring  
när di hade sjungit, och fastän att ci hade det så  
ont om det så brukade far att ge dom femtio öre.  
Det tyckte ~~di~~ var så mycket, men se far han tyckte det  
var ~~synd~~ synd om dom, han tyckte väl likasom att di  
skulle ha nått ordentligt för att di stod där. Kallt  
och regnigt som det kunde vara.

Men på landet fick di bara mat.

ACC. N:R M. 10236 53.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Gravpyrdande vid jul.

Vid jul, då la di grane eller furu på gravarna.  
Kanske en liten krans om di hade tid och göra en.



ACC. N:R **M. 10236** 54

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

✓ Knut.

Jul var slut vid Knut . Då skulle di ta och äta  
upp allt det som hade blitt över.

Om det var nått.

ACC. N:R **M. 10236**:55

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Höstagille, högtidskläder.

Förr, då när jag var ung, då hade vi höstagille.  
Det hade di alltid. Vid höstagillena var det stort  
kalas. Å då va man högtidsklädd. Då skulle man va  
riktigt fin klädd, då skulle man ha söndagskläderna  
på sej. Det var en mörk kjol, åsså va det en blus  
åsså va det en vit krage, å den va broderad, si det  
skulle va en fin krage till, åsså va det ett hue-  
kläde. Ja, mitt huekläde, det var vitt, ljust var å  
det.

ACC. N:R M. 10236:56.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Coiffyr.

Jag gick merendels barhuad. Ja, inne förstås,  
Di brukade säja, att ja hade ett stort hår.

Di unge flickorna, di hade håret liksom i en  
rundning i nacken, å di hade flätor om huvudet. Å i  
flätorna så snodde vi in en snodd eller nått grannt  
band. Vi köpte så granna band å snoddar på marknaden  
te å ha i håret. Vi tyckte inte vi va riktigt fina  
om vi inte hade nån sån där fin snodd som va flätad  
in i håret.

Å fruarna di hade håret i rundning, men di ha-  
de en kam i nacken, för nackflätan. Å så framme vid  
örat där skulle de ha två flätor, och kanske en kam.

ACC. N:R M. 10236:57

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Hur di va klädda, som kom till stan från Borrby.

Di som va från Borrby, folket där, di va klädde i knäbyxor, det var karlarna förstås, som hade det, å di hade så granna strumpeband när di kom hit, i grannaste färger å di hängde långt ner från knäna, nästan ner till skorna å skorna di va röa å di hade stora gula spännen, ja, di va så fina när di kom nån gång, de hade den dräkten därute när jag var ung. Å fruarna därute i Borrby di hade krivi. Åsså hade di en kort ylletroja, den räckte bara ner till kjolen, å di hade så korte kjolar, ja, di kjolarna di räckte minsann bara till vaderna, det var fruarna i Borrby, å di hade en fyrkantig ringning, ner på bröstet så här, å den var så stor, så att di fick huet igönnem. Ja, så stor skulle den va. Den yttre

ACC. N:R M.10236:58.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

kjolen di hade, den var av refflad vadmal, det var inga spetsar på den, det hade di inte, det var bara di släte banden.

Åsså hade di skor, det var låga skor som di hade, åde va me gula spännen, å di skorna di va läderskor di.

Åsså hade di strumpor, det var svarta strumpor ja skogsborna hade blåda, men slättborna, det var di som hade di svarte strumporna.

Va folk va granna då på den tiden, di va möet grannera än folk ä nu. Nu är det knappt nåen som vet hur man ska si ut, när man ä grann, ja, de hade schaletter med blommor på, di va granna, å snibbarna hängde breda ut. Det var stligt, det var så vackert. Min mor, hon hade två klutar när hon gick till kyrkan på högtidsdagar, det var inte alla som hade två, men mor, hon hade det. Di klutarna, di ha-

ACC. N:R M. 10236:59.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

de hon när som hon skulle gå till nattvarden, å  
på bönadaarna å sånt.

Åsså fort som man kom hem från körkan, då  
klädde man om. Di fine kläderna av å söndasskläderna  
på. Nu är det inte så, nu kan di inte klä sej, nu  
går di lika klädda både på söndagarna å söcknadagar-  
na.

Vi gamle, vi höllt på å behållt alltid vår vanlia  
dräkt, det gjorde mor också. Men di köpte inte nån ny  
längre. Min mor, hon hade en redgarnskjol, som hon  
hade vävt, å hon hade en kofta av vadmal, å den kof-  
tan, den var rynkad.

ACC. N:R M. 10236 60.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Bröllop.

Brölloppen förr, de va stora tillställningar, det vill jag lova. Då va det livligt å möet folk, di samlades utanför huset, där va stora massor me männsikor, å nattväktarna di kom ässe dit, så det va högtidligt, så högtidligt.

Å då ville di, att di skulle visa sej, å det måste di ju göra förstås, å om di då ble belåtna, så klappade di, å va di klappade. Men di höll aldrig på länge, di ble fort kera å det. Men det var både unga å gamla som samlades utanför brölloppshuset, å det var folk utå mångahanda slag.

Brudarna, di var så fina, så fina. Di va klädda så fint, di va spetsklädda å så hade di krona på huvet. Det var myrtenkrona di hade. Ja, det var kon-

ACC. N:R **M. 10236** : 6 /.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

sul Wollins (?) damer här nere, det var di som gjorde kronan, det var den som användes.

Å di som man bjö på bröllopet, det var mycket folk, det var hela umgängeskretsen, å alla släktingar å allt sånt.

På den tiden, då vigdes di mest hemma, ja di allra fleste vigde sej hemma. Det hände att det vigdes i körkan åsse, å då då va det mycket storartat, men di eldade ju inte i körkorna på den tiden, det har di inte börjat med förrän på senaste tiden.



ACC. N:R M. 10236:62

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Fisk.

Di fiskade mycket förr, på den tiden, jamen, di fiskade sill, torsk, slätтор, spättor, piggyvar, lax. (Berätterskan rabblade upp dess fiskslag som i trans eller som en utanläxa). Det var billigt med fisk då, i min barndom, då gällde läggesillen tjufem öre valen, en val, det vet väl herrarna vad det är, det är lika mycke nu som då. I senare tid, då så har det hänt, att läggesillen har blivit billiare ändå, jag vet, att det har hänt, att di sålde den för tie öre valen. Fisk, det var billig mat, å di mindre bemedlade, di levde mest på fisken.

Å ett helt pund torsk, det gällde en å tjufem eller en å femti, å det var inte utå liten tosk det, nä, det var den störste torsken som di nu ger så mycket för, om di alls kan få sån.

ACC. N:R M. 10236 : 63.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Den mesta fisken, den saltade di ner, fisk det  
åt man onsdagar å lördagar, å till den hade vi mest  
senapssås.

Senapssåsen, den gjorde vi på så sätt, att först  
så malde vi senapen, vi malde han i ett tråg med en  
kula, å sen blannade vi ut med vatten i en bytta, å  
sen satte vi att på spisen å kokte att, å sen så  
rörde vi i lite salt, åsså tog vi vetemjöl som vi  
jämnade med, så den ble lener, å sen så tog vi i utå  
fiskspæet, åsenså, sen va senapssåsen färdig.

Torsk, det åt vi onsdagar å lördagar, å sill  
det åt vi på lördagar å när som. Stekt sill, det  
hade vi te merafton, men sillen koktes ju åsse, det  
hände ofta att vi kokte sillen, å då hade vi salt,  
å peppar å lagerblad. Vi kokte tosken med, å till den  
hade vi ättika, som vi slog i när vi kokte, å det

ACC. N:R M.10236:64.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

var gott, må ni tro. Si när den ättikkokade torsken  
får ligga å bli kall, sen ligger den som ett gelé.

Å det kan man ha på smöramatar.

Det hände att vi hade ristad sill, å den sillen,  
den steker man i glöden, i papper, det är god sill.

Det hände åsse att vi blötte sillen, å la den  
ut te ättikssill.

I juli månad, det är rötmanan det, då är den  
bästa tiden för sill, men med torsken är det inte så.  
Torsken har den vanan, attvden blir inte bra förrän  
det blir r i månaden, men sillen, den är bäst mellan  
missommar å juli, i rötmanaden. Då seglade di ut i  
vrak, det var bornholmsvraket. Di hade öppna båtar.

ACC. N:R M. 10236:65

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Blekingarna.

På somrarna, då kom det hit blekingar för å fiska, å blekingarna, di va väl bra folk, när di bara fick va i fred, då var di ordentliga. Ibland så hade di kvinnorna me sej, men det va bara di äldre, di va me för å hjälpa till me arbetet, di sköljde garren å bötade dom, di tog stenar å di tog näten på ryggen å bar dom till skansen å torkade dom.

Å det var dans på skansen på söndagseftermiddagarna, då var där ett liv. Far, han höll ordning, det var far å Lindström. Blekingarna di hyrde in sej vid sjön, på loftena å så, där det fanns plats, di hade husgeråd å alla slag å snt med sej.

ACC. N:R M. 10236:66.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Dop och kyrktagning.

För det mesta så döptes ungarna hemma, förr.  
Det var när di var fjortan dar gamle.

Å kvinnorna di skulle i körke, efter en gosse  
var det efter sex veckor di skulle, å efter en flicka  
så dröjde det en måne. Men det händer inte mer nu.  
Det slutade upp när jag kom till.

Jag vet det var en prostvisitation, det var  
prosten Söderling, där var mycket folk i kyrkan,  
å han hade fått höra, att den seden inte fanns där  
mer. Men efter gudstjänsten, då gick prosten Söder-  
ling fram på gången, å höll ett tal te dom som satt  
där, å då sa han: Ni borde gå i körke, sa han, som  
det har vatt i gamla tider, det var på tjuge-  
talet som det hände, det var tjusex eller tjusju.

ACC. N:R M. 10236: 67

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Dopdräkten, som barnena hade på vid dopet, den var utå tyll, å hängde ner. Var det en gosse, så skulle det va blåa bann på, men var det en flicka så skulle bannena va röa. Det hände nog att di mindre bemedlade (termen användes med tydligt patos) lånade dopdräkt, men min mor, hon lånade aldrig, hon hade en röd vadmalsklut, kantad med ~~rött~~ grönt, å en blöja, å upptill en vit krage, som gick runtenom. Å om huet va det en klut, som gudmor tog utav när prästen skulle till å döpa. Men på den tiden gick det till precis som nu, jag har inte sett nått annat, det är ju samma ritual. Men en skillnad är det mot förr å nu. Förr va det mer kalas efter än vad det är nu, det var särskilt lanbrukarena, som hade stora kalas, di hade ju så gott råd, å di hade kalas efter dopen, åsså hade di körkegångsgillen efter kyrketagningen.